

Prezrad'

mi

všetko

Vítaz ceny Edgar
za najlepšiu
knihu roka 2023
v kategórii
TRUE CRIME

Erika Krouse
SKUTOČNÝ
KRIMINÁLNY PRÍBEH

Takže, neopýtala som sa toho právnika na jednotlivé prípady ani na to, čo budem musieť urobiť

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Albert Lučanský
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Tell Me Everything: The Story of a Private Investigation, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Flatiron Books, New York 2022, preložila Diana Ghaniová.

Copyright © 2022 by Erika Krouse
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2023
Cover Design © Barbara Baloghová 2023
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2470-9

Venujem tým ženám

Toto dielo patrí do kategórie literatúry faktu, no autorka zmenila dátumy, časové osi a mená osôb s výnimkou niektorých verejných činiteľov. V záujme ďalšej ochrany súkromia zmenila aj fyzický výzor postáv a okolnosti, prípadne spojila viaceré postavy alebo udalosti. Autorka sa rozhodla nezverejniť názov univerzity, ktorá v tomto diele vystupuje ako jedna z hlavných postáv. Rozhovory uvádza podľa svojho najlepšieho vedomia alebo v nich zhrňa podstatu toho, čo si vypočula.

Uvažujem, čo je lepšie – chodiť celý život po svete preplnená vlastnými tajomstvami, až kým pod ich tlakom nepraskneš, alebo si ich zo seba dať vysiť, odsek za odsekom, vetu za vetou, slovo za slovom, takže napokon prídeš o všetko, čo ti až dovtedy bolo vzácne ako nahrabané zlato, blízke ako vlastná koža – o všetko, čo pre teba malo najväčší význam, o všetko, čo ťa nútilo vykrúcať sa a zatajovať, o všetko, čo patrilo len tebe – a stráviť celý zvyšok života ako prázdne vrece, čo sa trepoce vo vetre, ako prázdne vrece označené žiarivou svetielkujúcou nálepkou, aby všetci vedeli, aké tajomstvá sa v tebe ukrývali?

Margaret Atwoodová: *Slepý vrah*

1

Tvár

Súkromnou detektívkou som sa stala pre svoju tvár.

Vyzerá celkom obyčajne, ale keď sa opýtam „Ako sa máte?“, ľudia sa občas rozplačú. „Rozvádzam sa,“ odvetia. „Naše manželstvo ukončil esemeskou.“ Alebo: „Práve mi diagnostikovali boreliózu v poslednom štádiu.“ Alebo nejaký muž v uličke s mrazeným tovarom schmatne hrášok a vyhrkne: „Ako sa to varí? Pred mesiacom mi zomrela žena.“

Alebo mi bezchybne oblečená žena zrazu povie: „Svoju prácu nenávidím natoľko, že mám chuť sa zabíť. Odkladám si sedatíva.“

Potom sedíme na betónovom obrubníku, stojíme v rade na vlakovej stanici alebo stískame priehľadné plastové poháriky na nejakej párty, a takmer cudzia žena si predou mnou servítkou utiera maskaru a sype zo seba myšlienky, akoby vysypávala veci z kabelky – akoby som práve ja dokázala pretriediť prach a použité vreckovky a nájsť to, čo hľadá.

Na demografickom profile zjavne nezáleží. Mladí, starí, ženy, muži, nebinárni, homosexuálni, heterose-

xuálni, bohatí, chudobní, z Východu, zo Západu – všetci sa mi zdôverujú. Žena s dvadsiatimi šiestimi vnúčatami a pätnástimi pravnúčatami mi na oslave svojich stoprvých narodenín pošepkala, že ľutuje, že vôbec mala deti a premrhala svoj život na všetkých týchto ľuďoch. Keď som ako dobrovoľníčka pracovala na základnej škole, šesťročné dieťa ma prenasledovalo až na záchod, aby mi po španielsky povedalo, že ocko sa už nevráti domov.

Už ako malá som bola búľľavá vrba plná ľudských tajomstiev. Dospelí sa mi priznávali s aférami, potratmi a traumami. Keď som mala sedem rokov, moja stará mama z matkinej strany mi povedala, že ju manžel naháňal s nožom. Jeden z mojich učiteľov na základnej škole mi prezradil, že odchádza od svojej ženy, lebo hromadí škatule od pizze a mŕtve chrobáky. Keď som mala štrnásť, matkina priateľka ma odtiahla nabok a vyštekla: „Chcem ti len povedať, že tvoja matka je mrcha. Vieš, že je mrcha, však?“ Keď som mala sedemnásť, X, ktorý ma mlátil, vyhrkol, že v práci odmietol povýšiť kamaráta, lebo je černochoch. Nebol medzi nami dôverný vzťah: neznášali sme sa.

Myslela som si, že ostatní ľudia sú skrátka takí: ustavične sa spovedajú, takže vlastne všetci neustále počúvame rôzne odhalenia od príbuzných aj cudzích ľudí. Ibaže tí ľudia vždy vravievali: „Ani neviem, prečo ti to hovorím,“ alebo „Nikdy predtým som to nikomu nepovedal.“ Mojej staršej sestre ani mladšiemu bratovi nikdy nikto nič podobné nerozprával, hoci sme sa na seba podobali. Takže to muselo byť mnou, niečím, čo som robila – možno správne, možno nesprávne, možno ani tak, ani onak. Moja tvár zrejme

pôsobila ako kľúč alebo oceľový stôl, na ktorý možno položiť aj niečo ťažké.

„Odkiaľ vás poznám?“ pýtajú sa ma veselo cudzí ľudia. V jedno bizarné jarné ráno som sedela na lavičke v parku a postupne si ku mne prisadli traja neznámi ľudia. Všetci traja trvali na tom, že ma odniekiaľ poznajú. „Nepracujete v knižnici? Nepoznáte Pat? Nechodievate sa najesť do Dot's?“ Odpovedala som, že nie, ale moja tvár pôsobí povedome, takže sa mi to stáva stále. Jedna žena vyhlásila: „S takou tvárou je pre vás určite ťažké už len vyjsť von bez toho, aby vás niekto neotravoval.“

Je povedomá tvár zároveň aj tuctová? Jeden môj bývalý frajer zabudol, ako sa volám. „Toto je, ehm,“ povedal a doslova luskol prstami, keď sa ma snažil predstaviť novej priateľke. Druhý bývalý si zapamätal moje meno, ale zabudol, že sme spolu rok chodili. „Zaujímalo by ma, aké je to s tebou chodiť,“ flirtoval cez telefón, až kým som mu nepripomenula, že sme spolu prednedávnom chodili a on ma v návale emócií po premietaní filmu *Moulin Rouge* tak trocha požiadaval o ruku. Ale ako by som sa naňho mohla hnevať? Nikto si nepamätá zrkadlo.

Keď som mala trinásť, moja rodina sa na štyri roky presťahovala do Japonska. Prvý rok sa zdalo, že nikto nechápe nič, čo som povedala. „Nie, nie,“ opakovali a mávali si rukami pred tvárou. „Nie, hovor po anglicky.“

„Ale ja hovorím po japonsky,“ namietla som po japonsky a oni nechápavo hľadeli na moje zvláštne bezvýrazné telo.

V istej chvíli sa moje gestá zmenili z amerických na japonské bez toho, aby som si to uvedomila. Zakrý-

vala som si zuby, keď som sa usmievala, prudko som pokyvkávala hlavou, prsty na rukách som mávala pevne spojené a lakte pritisnuté k bokom. Moja japončina sa ktovieako nezlepšila, ale ľudia teraz tvrdili, že ju ovládam plynule, *pera pera*. Ustavične sa mi niekto prihováral na úrovni, ktorá vysoko prevyšovala moju schopnosť porozumieť im. Trvali na tom, že som polovičná Japonka: „*Hafu-desu!*“ Vďaka mojej imitácii ma prijali.

Priateľov si držte blízko, ale nepriateľov ešte bližšie, aj keby ste sa mali stať rovnakými, ako sú oni. Keď som v detstve musela ísť na výlet autom s X, bolo bezpečnejšie sedieť priamo za ním, lebo ma nemohol mlátiť bez toho, aby zastavil a vytiahol ma von. Keď som tam sedela, pripadala som si ako jeho menší tieň. Nemohla som si čítať, lebo v aute mi z toho bývalo zle, a tak som si krátila čas tým, že som sa snažila zapamätať si zátylok človeka, ktorého som najviac nenávidela. Keď auto prudko zabrzdilo, hodilo ma dopredu a zacítila som mŕtvolný zápach jeho vlasov. Vždy som sa zľakla, že by som mohla nejako splynúť s jeho telom.

Imitácia nie je lichôtko – je to ochrana. Niektoré živočíchy používajú „mimikry“ a predstierajú, že sú celkom iný druh, aby sa nestali chutnou korisťou, ktorou v skutočnosti sú. Sovie motýle majú na oboch krídlach škvrny pripomínajúce sovie oči, ktoré ich chránia pred útokom vtákov. Neškodná hadiarka trojfarebná napodobňuje jedovaté ploskohlavce medenohlavé a koralovce s výraznými oranžovočervenými pásmi majú odstrašiť dravce. Ich pretváarka je ich úkrytom. Keď ich zbavíte masky, objavíte pod ňou len mäso, vnútornosti a srdce

pumpujúce do hliny posledné zvyšky krvi. Zomrú a niečo ich zožerie.

Teda, ak sa nenaučia, ako skôr strhnúť vaše prestrojenie.

Na jeseň roku 2002 som bývala na úpäť Front Range v coloradských Skalnatých horách, v malom mestečku, kde sídlila univerzita a niekoľko technologických startupov.

V tamojšom kníhkupectve som sa zoznámila s istým právnikom, lebo sme obaja siahli po tom istom románe od Paula Austera. Odtiahli sme sa, zasmiali sa, chvíľu sme sa rozprávali o autorovi a knihách, a potom mi začal vykladať o svojom živote. Nestážoval sa, len ma informoval. „Som partnerom v takej právnickej firme, o akej som vždy sníval. Ale začínam to tam nenávidieť.“

Ten muž vyzeral ako právnik. Bol zhruba o dvadsať rokov starší ako ja, rovnako vysoký, v nevädzovomodrej košeli, ktorá mu ladila s očami tak dokonale, že si ju určite kúpil práve preto. Jeho zhrbené plecia však prezrádzali skľúčenosť a ruky mal zvesené po bokoch, akoby mu už boli nanič, ale nevedel, ako sa ich zbaviť. Muž pokračoval: „Alebo mi to už možno lezie na nervy. Moja práca. Môj život. Nevieam, či má moja práca ešte nejaký zmysel. Uvažujem, že odídem z právnickej firmy. Možno dokonca úplne odídem z právnickej praxe.“

Potom sa šokovane zháčil. „Počkať.“

„Čo je?“

„Nikdy predtým som to nikomu nepovedal.“

„To nič,“ prehodila som.

Pohľadom preletel stohy kníh a nedokázal sa mi

pozrieť do očí. Hlas sa mu zlomil. „Čo ste urobili? Čo sa deje?“

„Nebojte sa. Ľudia mi ustavične prezrádzajú tajomstvá.“

„Ja nie. Veď ani neviem, kto ste.“ Ukazovákom pichol do vzduchu medzi nami. „Moji partneri sa to nesmú dozvedieť. Sú to dôverné informácie.“

„Nikomu to nepoviem.“ Ešte stále vyzeral rozrušene, a tak som dodala: „Nie je to vaša vina. Môže za to moja tvár. Ľudia mi hovoria rôzne veci. Je mi to ľúto.“

„Ľudia vám hovoria takéto veci?“ Mužov výraz sa pomaly zmenil. Premeral si ma, akoby som bola tovar vo finálnom výpredaji. „Poďte pracovať pre mňa!“ vyhŕkol.

„Čože?“

„Ponúkam vám prácu.“ Vyzeral uvoľnene, zhovorčivo. Oprel sa o knihy v sekcii B.

„Akú prácu?“ opýtala som sa. Bála som sa, že mi chce navrhnúť niečo neslušné.

Namiesto toho však povedal: „Mohli by ste vyšetrovať moje prípady. Pracovali by ste ako súkromná detektívka. Rozprávali by ste sa so svedkami. Zariadili by ste, aby sa rozhovorili.“

Ten nápad bol úžasný. Dostávala by som peniaze za niečo, čo sa mi zvyčajne stáva aj tak. Ten muž sa mi predstavil ako Grayson. „Ak ste zo mňa dostali toto, dokážete dostať čokoľvek z kohokoľvek,“ vyhlásil. Potom mi ponúkol štedrú hodinovú sadzbu – pätnásobok toho, čo som zarábala ako agentúrna pracovníčka vo farmaceutickej spoločnosti.

V tej chvíli som bola bez prostriedkov napriek tomu, že som „dosiahla úspech“. Bola som tridsať-

triročná spisovateľka. Rok predtým, ako som sa zoznámila s týmto mužom, mi vyšla poviedka v časopise *The New Yorker*. Moja zbierka poviedok vyšla vo významnom newyorskom vydavateľstve. Získala som za ňu rovnakú cenu ako pred desiatimi rokmi Toni Morrisonová.

Nemalo to byť po vydaní prvej knihy ľahšie? Namiesto toho sa na mňa zabudlo a mala som ešte menej peňazí ako predtým. Cítila som sa podvedená vlastnými predstavami. Môj byt mal veľkosť a tvar garáže pre jedno auto, bol biely ako krieda a nachádzal sa na úrovni „záhrad“ (teda v suteréne). Neprišla k nemu záhrada, klimatizácia ani termostat. Jedla som lacné jedlo, z ktorého ma bolievalo brucho. Spávala som na takmer čistom matraci, ktorý som našla opretý o kontajner.

Žila som so svojim rozhodnutím vzdať sa bezpečnej, časom možno lukratívnej kariéry výmenou za akýkoľvek čas na písanie, čo som si mohla uchmatnúť. Dva roky som pracovala ako agentúrna pracovníčka. V ten týždeň som prepisovala údaje do počítača a nosila bielu menovku s nápisom AGENTÚRNA PRACOVNÍČKA, no ľudia ma občas prezývali „nová Linda“. Bolo to lepšie ako v predchádzajúcej práci: pred dvomi týždňami som pracovala ako recepčná vo veľkej ambulancii, kde mi odmietli dať stoličku, lebo by im chýbala v preplnenej čakárni. Musela som preto stáť osem hodín denne zhrbená nad ich čiernym telefónom s osemnástimi riadkami a prepájať hovory, z čoho ma doteraz boľel nielen chrbát, ale aj ego.

Práve vtedy bolo najhoršie niekoľkoročné sucho, ktoré sužovalo päť západných štátov. V lete v priebe-

hu niekoľkých mesiacov vypuklo v celom štáte šestnásť požiarov. Plamene väčšinou vznikli úderom blesku do suchých, chrobákmi prežratých borovic, teda okrem jedného, ktorý sa rozšíril z podzemného ložiska uhlia, ktoré horelo od roku 1910. Pri všetkých požiaroch zahynulo deväť hasičov a celkovo za jedno leto zhorelo takmer 175-tisíc hektárov, pričom niektoré požiare horeli ešte aj na jeseň. Graysonov odev voňal ako z čistiarne, ale moje šaty páchli neurčitým, nevyprateľným dymom ako od ohňa rovnako ako knihy, čo sme držali v rukách. Nepršalo. Toto – Graysonova ponuka – mi pripadalo ako dážd.

Priebežne som si viedla zoznam všetkých zamestnaní, ktoré som chcela v živote vyskúšať, ale nikdy som neverila, že sa mi to podarí. „Súkromná detektívka“ bola na druhom mieste hneď po „spisovateľke“ a pred ďalšími sedemnástimi povolaniami, medzi ktorými bola aj „skladateľka“, „kritička jedla“ a, ktovieprečo, aj „obuvníčka“. Zločin ma abstraktne vzrušoval. Chcela som byť súkromná detektívka, odkedy som si prvýkrát prečítala niečo od Dashiella Hammetta. Chcela som pomáhať ľuďom a všeličo odhaľovať – možno nie nevyhnutne v tomto poradí. Chcela som byť tou, čo vojde do miestnosti a vie, čo sa tam stalo.

Zbožňovala som tajomstvá, dokonca aj tie hrôzostrašné. Najmä tie hrôzostrašné. Keď mi ľudia niečo prezradili, bola som šťastná. Čím viac mi to tajomstvo nechceli povedať, tým šťastnejšia som bola, keď mi ho napokon prezradili. Tajné informácie niečo stáli – ibaže nie mňa, ale niekoho iného. Mohla som ich zhromažďovať a nikdy ich

nestratiť. Bola to jedna z mála vecí na svete, ktorá patrila iba mne.

Aj keby som tú prácu nechcela, ponuku by som prijala. Bola som zvyknutá prijímať všetky ponúkané zamestnania bez ohľadu na to, čo som si o nich myslela. Klamať veriteľom? Jasné! Klamať o našej záruke vrátenia peňazí? Jasné! Klamať o tom, kde je pán doktor cez obed jeho manželke, ktorá sa naťahuje s vrieskajúcim batolaťom s ovčimi kiahňami? Jasné, pravdaže, nech sa páči!

Takže, neopýtala som sa toho právnika na jednotlivé prípady ani na to, čo budem musieť urobiť, aby som získala tie priznania, o ktorých hovoril. Nezáležalo na tom. Chcel ma, tak som súhlasila. Ibaže ten Grayson mi pripadal celkom milý, a tak som dodala: „Musím vám však jasne povedať, že nemám žiadne skúsenosti s prácou súkromnej detektívky.“

Grayson sa usmial. „Skvelé,“ vyhlásil.

Pri prvých prípadoch som nemala ani poňatia, čo robím. Grayson ma poslal na ženský triatlon: naša klientka tam minulý rok utrpela úraz, lebo ju zrazil bicykel. Pokyny mi dal dosť narýchlo – pre právnikov sa každá minúta počíta v dolároch –, takže som si nebola istá, ako nájsť svedkyne, s ktorými by som sa mohla porozprávať. Počas pretekov som držala v ruke žiarivú zelenú tabuľu s nápisom VIDELI STE TU PRED ROKOM NEHODU NA BICYKLI? AK ÁNO, PROSÍM, POROZPRÁVAJTE SA SO MNOU!!!

Nikto sa neporozprával, akurát som sa hrozne spálila.

Snažila som sa ďalej. V zime mi prideliť prípad zanedbania lekárskej starostlivosti, ktorého dôsledkom

bola smrť matky. Grayson mi opäť neurčito prikázal, aby som „na nich niečo našla“. Šla som do nemocnice a predstierala som, že som tehotná – nie s van- kúšom pod tričkom, stačilo veľké burrito na obed. „Možno som riziková,“ povedala som sestričke. „Stalo sa vám, že nejaká tehotná žena zomrela?“ Zdravotná sestra ma oddelila od skupiny a odprevadila ma k vrchnej sestre v ružovom overale, ktorá voňala orgovánom. „Myslím si, že vašim potrebám bude lepšie vyhovovať iná nemocnica,“ vyhlásila.

Grayson mi pridelenil prípad dopravnej nehody, v ktorom opäť išlo o ublíženie na zdraví. Štátny policajt mi ukázal fotografie z miesta nehody, ale ja som vôbec nevedela, na čo sa pozerám. „Čo je táto šmucha?“ opýtala som sa.

„Stopy pneumatík,“ odvetil.

A toto?“

„Krv.“

„A čo je tento hrboľ?“

„To je stredová čiara.“ Predstierala som, že si ich prezerám a hľadám niečo, čo by mi mohlo nejako pomôcť. V správe pre Graysona bolo ťažké zakryť, že vlastne nemám čo povedať.

Grayson sa zamračil. „Tuším sa mi zatiaľ nedarí využívať tvoje schopnosti.“

Aké schopnosti? Vedela som, že používam nesprávne metódy, ale netušila som, aké sú tie správne. Prečítala som dosť detektívok, takže som vedela, že dobrý súkromný detektív nevyšetruje len to, čo sa stalo, ale koná tak, aby sa niečo dialo. Alebo ona. Možno bol problém v tom, že som žena. Keby som bola muž so záľubou v autách, možno by mi fotky z nehody dávali zmysel. Keby som bola pekný muž, možno by ma

nejaká žena oslovila, keď som držala ten nápis na ženskom triatlone.

Nemala som ani licenciu súkromného detektíva. Colorado ako pravý kovbojský štát nevyžadovalo licencie pre sobášiacich, psychoterapeutov ani súkromných detektívov. Ale všetci súkromní detektívi vo všetkých románoch, čo som kedy čítala, boli bývalí policajti, bývalí právnici či bývalí trestanci. Ja som bola bývalá umývačka riadu a bývalá učiteľka písania poézie. Predtým som pracovala aj ako vodička zmrzlinárskeho auta, čašníčka, účtovníčka, predavačka topánok, upratovačka, volebná agitátorka, dozor v školskom autobuse, pomocná sila v nemocnici, vychovávateľka na základnej škole, inštruktorka tvorivého písania na miestnej univerzite, kuchárka a roznášačka pizze, strážnička, administratívna pracovníčka, klaviristka na svadbách a pohreboch, telemarketingová pracovníčka, zapisovateľka údajov, nočná manažérka v penzióne, vykladačka tarotových kariet na ulici, pracovníčka v jedálni, autorka beletrie, literatúry faktu, poézie, technických príručiek, marketingových materiálov, knižných recenzií a dokonca aj horoskopov pre časopis o móde, a to všetko bez náležitej kvalifikácie alebo osobitného nadania. Práca súkromnej detektívky mi však nešla. Nikdy som nebola zázračné dieťa, ale nikdy predtým som v ničom tak očividne nezlyhala. Premýšľala som, čo by Graysona sklamalo viac – keby som dala výpoveď, alebo keby som v tejto práci pokračovala dovtedy, kým by ma ten chudák nemusel prepustiť?

Napriek mojím hrozným výkonom ma Grayson stále platil od hodiny, čo ma mrzelo, kým si ma nezačal volať do kancelárie. Pracovala som preňho necelých

šesť mesiacov a stretnutia som sa bála. Táto práca sa mala skončiť, skôr ako sa vôbec začala.

Naše stretnutie sa odložilo pre počasie. Po sezóne vetrov *chinooks* s rýchlosťou až stotridsaťpäť kilometrov za hodinu sucho nakrátko prerušila rekordná trojdňová jarná snehová búrka, ktorá vysypala meter snehu na roviny a úpätia a dva až tri metre v horách, ktoré obklopovali naše mestečko. Vietor nafúkal záveje na dvere, garáže, smetné koše a všetky ostatné nehybné konštrukcie. Prachový sneh vo vzduchu celkom zatienil hory, ktoré ohraničovali západný obvod mesta. Vyzeralo to, akoby sme sa ocitli niekde na rovine – v Nebraske alebo Kansase. Okrem poryvov vetra vládlo v meste ticho. Autá vyzerali ako spiace zvieratá, domy akoby mali na strechách čiapky z penových cukríkov a cesty sa zmenili na studený biely hodváb.

Trvalo štyri dni, kým mesto vyčistilo chodníky v centre neďaleko Graysonovej kancelárie, a ja som tam musela prísť pešo, lebo moja ulica ešte nebola odhrnutá. Ľudia chodili do práce na bežkách aj po hlavných dopravných tepnách. Po cestách jazdilo len zopár áut, ale občas sa zjavilo SUV, ktoré za sebou na dlhej šnúre ťahalo výskajúceho lyžiara. Moju trasu lemovali také vysoké múry z topiaceho sa snehu, až som mala pocit, že kráčam bludiskom. Keď nebolo vidieť hory, bolo to, akoby som sa ocitla na celkom novom mieste, čo by bolo vzrušujúce, keby sa mi Grayson nechystal dať padáka.

Na recepcii som uviedla svoje meno a Grayson si ma zavolať do vyhriatej kancelárie s oknami. V miestnosti vládol dokonalý poriadok.

V protiklade k hroznému počasiu, Grayson sedel

za stolom v bezchybnom obleku a s dokonalým držaním tela. Prívetivo sa usmial a naznačil mi, aby som si sadla na sieťovanú kancelársku stoličku, ktorá bola zámerne taká škaredá, že musela byť určite drahá. Prineskoro som si všimla, že moja blúzka má dieru na lakti, a tak som sedela s rukami na kolenách a prekríženými členkami ako v súkromnej dievčenskej škole. Ešte nikdy ma nikto neprepustil a rozmýšľala som, ako sedieť tak, aby svoje rozhodnutie oľutoval.

Ukázalo sa však, že Grayson má pre mňa nový prípad. Prisunul sa na stoličke a pozrel do žltého právnického zápisníka. „Ide o znásilnenie. Znásilnenie na vysokej škole, skupinové znásilnenie. Neprekáža ti to?“

Mimovoľne som pokrútila hlavou, ale potom som prudko prikývla.

Grayson mi porozprával o klientke Simone Bakerovej, ktorá vyrastala v malom mestečku na východných pláňach. Jej matka pracovala v kancelárii a otec choval dobytok a kone. Rodina si vybrala Graysona, aby ich zastupoval, lebo keď sa stretli, mal na sebe kovbojské topánky.

Na strednej škole bola Simone členkou študentského spolku National Honor Society a učila v nedeľnej škole. Počas denného štúdia na univerzite pracovala tridsať hodín týždenne, bola „veľkou sestrou“ pre tínedžera v pestúnskej starostlivosti a jedno leto pomáhala utečencom v zahraničí. Ešte nikdy som nestretla takého jednoznačne slušného človeka. Uvažovala som, či je vôbec skutočná.

„Pred vyše rokom, siedmeho decembra dvetisícjeden,“ pokračoval Grayson, „Simone zorganizovala